

 edy marinescu și vasile vasiliu

STUPID, DAR RECONFORTANT

NAȚIONAL TÎRGU MUREȘ

O DRAGOSTE DE MILIOANE (OSCAR) de Claude Magnier • Teatrul Național din Tîrgu Mureș - secția română • Data premierei: 10 februarie 1991 • Traducerea și adaptarea: Aurel Ștefănescu • Regia: Dan Alecsandrescu • Scenografia: Clara Labancz • Distribuția: Vasile Vasiliu (Bertrand Barnier); Smara Marcu (doamna Barnier); Edy Marinescu (Christian Martin); Rodica Baghiu (Colette); Mihaela Rădescu (Jacqueline); Monica Rîstea (Bernadette); Nicolae Cristache (Philippe); Doina Preda (Charlotte); Cătălin Neghina (Oscar); Cornel Frimu (Șoferul).

Din moment ce autorul însuși consideră partida câștigată dacă, după lectura piesei (sau vizionarea spectacolului), vom putea spune "Este într-adevăr stupid, dar ne-am amuzat copios", nu ne rămîne decît să considerăm și noi - potrivit aceluiași "criterii" - partida aproape câștigată de către realizatorii reprezentației, în fața celor mai puțin exigente (dar și mai numeroase) categorii de public din Tîrgu

Mureș. Dacă au câștigat-o sau nu și în fața propriilor exigențe profesionale e o chestiune care riscă să devină, din păcate, superfluă. Cîta vreme publicul continuă să nu prea vină la teatru, iar un astfel de spectacol, fără pretenții, pur și simplu deconectant, face aproape săli pline, justificarea lui nu mai are nevoie de binecuvîntarea criticii. Ceea ce rămîne de discutat, pe plan strict profesional, este doar problema mijloacelor de expresie utilizate. Din acest punct de vedere, victoria obținută ar putea fi totuși contestată, multe "goluri" fiind înscrise din "ofsaïd", adică prin îngroșări și supralicitări ale efectelor comice de care spectacolul nu ar fi avut neapărat nevoie, ca să rămînă totuși un veritabil succes de casă. În locul lor, s-ar fi convenit însă un ritm mult mai bine dozat și, poate nu în ultimul rînd, o mai fină asumare a condiției amuzamentului "franțuzesc", care nu se confundă cu cel "balcanic". Dincolo de aceste observații cu caracter general, care vizează stilul de joc al actorilor, prea puțin "cenzurat" de regia lui Dan Alecsandrescu, nu

sînt multe lucruri de spus. Vasile Vasiliu (în rolul patronului și părintelui fetei) deține partea leului și și-o adjudecă ferm, ca atare, tot lui datorîndu-i-se însă și multe dintre excesele amintite, la care nu-l depășește decît Nicolae Cristache (Philippe), altfel și el bine înfipt în rolul unui maseur culturist. Poate tocmai de aceea am și apreciat mai mult jocul lui Edy Marinescu (subalternul pretendent la mîna fetei patronului etc., etc), refuzul efectelor facile, ostentative, devenind în context o calitate deloc negliabilă. Aplombul Monicăi Rîstea (Bernadette), șarmul și impetuozitatea Rodicăi Baghiu (Colette), aerul confuz și aparent neajutorat adoptat de Mihaela Rădescu (Jacqueline) nu rămîn nici ele neafectate de supralicitări, fără a avea însă, întotdeauna, rezultatul scontat. Ca și în cazul interpretărilor Smarei Marcu (doamna Barnier) și Doinei Preda (Charlotte).

Scenografia se uită după 10 minute. Spectacolul, după cîteva ceasuri.

VICTOR PARHON